

РЕШЕНИЕ

№ 133

гр. Свиленград, 10.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**РАЙОНЕН СЪД – СВИЛЕНГРАД, ПЪРВИ НАКАЗАТЕЛЕН
СЪСТАВ**, в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет
и втора година в следния състав:

Председател: Кремена Т. Стамболиева Байнова

при участието на секретаря Ренета Н. Иванова
като разгледа докладваното от Кремена Т. Стамболиева Байнова
Административно наказателно дело № 20225620200556 по описа за 2022
година

, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава III, раздел V от ЗАНН.

Обжалвано е Наказателно постановление (НП) № 22-0351-000245 от 11.07.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, с което на М. Д. Д. с ЕГН ***** от град *****, със съдебен адрес: град Свиленград, бул., „България” № 77, област Хасково, чрез адвокат К. Т., за нарушение на чл. 20, ал. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв. (пункт 1) и за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 50 лв. и „Лишаване от право да управлява моторно превозно средство (МПС)” за срок от 1 месец (пункт 2).

Жалбоподателят М. Д. Д. моли за пълна отмяна на обжалвания акт, тъй като бил незаконосъобразен, неправилен и постановен при съществени процесуални нарушения и такива на материалния закон – сочи, че по отношение на второто нарушение било налице противоречие между

описаната фактическа обстановка и правната квалификация.

В съдебната фаза, редовно призован, жалбоподателят М. Д. Д., не се явява.

В съдебната фаза не се ангажират доказателства.

Административнонаказващият орган (АНО) (въззиваемата страна) - Началникът на Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, редовно призован, не изпраща представител. От Съда се иска да потвърди обжалваното НП.

В съдебната фаза се ангажират писмени и гласни доказателства.

Районна прокуратура – Хасково, Териториално отделение - Свиленград, редовно призовани по реда на надзора за законност, не изпращат представител и не вземат становище.

Съгласно чл. 61 от ЗАНН ход на делото е даден, тъй като неприсъствието на редовно призована страна не е пречка за водене на делото.

Съдът, след като прецени по отделно и в тяхната съвкупност събраните по делото писмени и гласни доказателства, установи следното от фактическа страна:

На 24.06.2022 година вечерта в град Любимец, област Хасково, движещото се по улица „Иван Рилски” в посока кръстовището с улица „Дойран”, МПС – лек автомобил марка „Ауди”, модел „Ку 7” с държавен регистрационен номер Х 63 66 КР - собственост и управляван от жалбоподателя, се удря в ляво по посока на движението си в бетонен електрически стълб, след което продължава движението си и се удря в следващия на същата улица стълб. На двата стълба са нанесени материални щети. Д. не остава на място и напуска местопроизшествието. Във връзка със случилото се пътно-транспортно произшествие (ПТП) на място около 22.40 часа пристигат свидетелите Б. П. Б. и Д. Г. Г. (служител на РУ - Свиленград) след разпореждане от дежурния в РУ – Свиленград.

Нарушителят около 02.00 часа на дата 25.06.2022 година идва при полицейските служители.

Налична е по делото Декларация, в която Д. декларира, че на дата 24.06.2022 година около 22.40 часа той е управлявал процесното МПС.

Предвид констатираните нарушения и в кръга на службата си, свидетелят

Б. П. Б. – Младши автоконтрольор, II степен в звено „Пътен контрол”, група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, съставя против жалбоподателя Д. и в негово присъствие Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) с бланков № 448485, серия ГА. Последното процесуално действие извършва и с участието на свидетеля Д. Г. Г.. В изготвения АУАН актосъставителят излага описание на фактическите нарушения, свързани с управление на МПС с несъобразена скорост и загуба на контрол на управляваното МПС, поради което предизвиква ПТП и неоставане на местото на ПТП до пристигане на представители на органите на реда, както и на обстоятелствата по извършването и откриването им. А досежно квалификацията, нарушенията правно квалифицира с разпоредбите на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗДвП, които вписва за нарушения. АУАН е редовно предявен и връчен на жалбоподателя - нарушителя М. Д., който сочи че няма възражения против констатациите.

Срещу Акта в законоустановения 7-дневен срок не постъпва Възражение.

Сезиран надлежно с така съставения АУАН и след получаване на образуваната с него преписка, Началникът на Група „Охранителна полиция” при РУ - Свиленград към ОДМВР – Хасково, издава процесното НП № 22-0351-000245 на 11.07.2022 година. В издадения санкционен акт, АНО възприема изцяло фактическите констатации, изложени в АУАН, както и правните квалификации на нарушенията, дадена от контролния орган - чл. 20, ал. 2 от ЗДвП и чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗДвП и налага на жалбоподателя Д. съответно административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв. и административни наказания „Глоба” в размер на 50 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месеца. НП е редовно връчено - лично на жалбоподателя, на 25.08.2022 година, видно от Разписката, инкорпорирана в самия документ и надлежно оформена –датирана и подписана лично от нарушителя. В този смисъл са и данните, съдържащи се в Справката за нарушител/водач и изявлението на нарушителя, инкорпорирано в Жалбата. Възражения относно начина и формата на връчване на НП не се противопоставят в настоящото съдебно производство.

Материалната компетентност на актосъставителя и на Началника на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (Бончо Цветанов Бонев) да издават съответно АУАН и НП за нарушения по

ЗДвП, се доказва от приетата по делото Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 година на Министъра на МВР, вземайки предвид факта, че Б. П. Б. заема длъжността „Младши автоконтрольор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково и от Писмо с рег.№ 351000-5059 от 29.08.2022 година, видно от което Бончо Цветанов Бонев е назначен на длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” при РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково”, т.е. последният се явява носител на санкционна власт, делегирана му в длъжностно качество (заемана длъжност) от наказващия орган по закон съгласно чл. 189, ал. 12 от ЗДвП – Министъра на МВР по надлежния ред с административен акт - Заповед.

Приложена е и Справка относно нарушенията на жалбоподателя, видно от която е санкциониран с няколко влезли в сила НП и Електронни фишове за различни нарушения на ЗДвП, както и че няма наложени принудителни административни мерки.

*Като прецени така установената фактическа обстановка с оглед нормативните актове, регламентиращи процесните отношения, при цялостната служебна проверка на акта, при условията на чл. 84 от ЗАНН, вр.чл. 14, ал. 1 и ал. 2 от НПК и във връзка със становищата на страните, настоящият състав на Свиленградски районен съд, достигна до следните **правни изводи**:*

Жалбата е с правно основание чл. 59, ал. 1 от ЗАНН и е допустима – подадена е в преклузивния срок по ал. 2 на посочения текст видно от датата ѝ на депозиране в Регистратурата на АНО, от надлежно легитимирано за това действие лице (срещу, което е издадено атакуваното НП) – лично нарушителят, при наличие на правен интерес от обжалване и пред местно (по местоизвършване на твърдяните нарушения) и родово (по аргумент от чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) компетентния Свиленградски районен съд. Ето защо същата е проявила своя суспензивен (спиращ изпълнението на НП – аргумент от чл. 64, б. „б” от ЗАНН) и девулативен (сезиращ Съда – чл. 59, ал. 1 от ЗАНН) ефект.

На основание чл. 79 б от ЗАНН Съдът констатира, че процесните Глоби не са платена – видно от съответната графа от Справката за нарушител/водач, поради което производството не подлежи на прекратяване поради влизане в сила на НП в тези части в резултат на плащане на финансовите санкции.

Акът и НП са издадени от компетентни органи съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 1 от ЗДвП и чл. 47, ал. 1, б. „а”, вр.ал. 2 от ЗАНН, вр.чл. 189, ал. 12 от ЗДвП. Актовете, с които се установяват нарушенията по цитирания закон, се съставят от длъжностни лица на службите за контрол, предвидени в този закон. В процесния казус е установено, а и не е спорно между страните, че към 25.06.2022 година актосъставителят Б. П. Б. е заемал длъжността „Младши автоконтрольор”, II степен, в звено „Пътен контрол”, група „Охранителна полиция”, в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково (в този смисъл е и изявлението му, направено в открито съдебно заседание на 03.10.2022 година), т.е. бил е полицейски орган, който е орган по контрол по смисъла на чл. 165, ал. 1 от ЗДвП, а група „Охранителна полиция” е структурно звено и част от състава на МВР. Предвид изложеното актосъставителят Б. П. Б. безспорно се явява длъжностно лице от службите за контрол, предвидени в ЗДвП, което има правомощията по чл. 189, ал. 1 от ЗДвП, т.е. да съставя Актове, с които се установяват нарушения по ЗДвП. Лицето, подписало НП е заемало към момента на издаването му длъжността „Началник на Група „Охранителна полиция” в РУ – Свиленград и деянието е извършено в зоната на отговорност на РУ – Свиленград.

При издаването на Акта и НП са спазени предвидените от разпоредбите на ал. 1 и ал. 3 на чл. 34 от ЗАНН срокове.

Вярно е че в АУАН не е посочен адрес на свидетеля Д. Г., но този реквизит следва да е наличен в Акта с оглед идентификацията и конкретизацията на посоченото лице. Предвид факта, че са посочени коректно, точно и ясно трите имена и местоработата му, е налице пълно индивидуализиране на посочения свидетел и не е наличен проблем с неговата индивидуализация, т.е. с неговата самоличност.

Използваните съкращения на отделни думи в АУАН и в НП са общоизвестни и не създават каквато и да е неяснота относно вменените на жалбоподателя противоправни деяния, съответно не е нарушено по никакъв начин правото му да организира и осъществи защитата си в пълен обем (в този смисъл е и Решение от 19.11.2020 година по КАНД № 744/2020 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Ива Байнова). Фактът, че при посочване на нарушените правни норми и изписването на относимите текстове, актосъставителят е смесил правните

норми и текстовете им, респ. разделил правните норми, не води до различни правни изводи, тъй като този подход не засяга правото на защита на наказания, защото в АУАН се съдържат конкретните факти по случая (кога, къде, кой, при какви обстоятелства, какъв автомобил е управлявал, какво е извършил).

Към момента на извършване на процесните деяния, жалбоподателят е имал качеството на „водач“ на МПС по смисъла на тълкуването на § 6, т. 25 от Допълнителните разпоредби (ДР) на ЗДвП. В § 6, т. 25 от ДР на ЗДвП е дадена легална дефиниция на термина „водач“. От нея следва да се направи изводът, че АНО следва да установи, че деецът управлява МПС. Понятието „управление“ на МПС включва всяко действие по упражняване на контрол върху същото, а не само привеждането му в движение. В случая жалбоподателят не оспорва това обстоятелство, не е подал възражение в тази насока, не е посочил подобно възражение и в Жалбата си, както и в съдебно заседание, поради което и Съдът приема, че правилно е бил определен субектът на административнонаказателната отговорност.

Преценена по същество, Жалбата е основателна, за което Съдът привежда следващите правни съображения:

По отношение нарушението по пункт 1 – чл. 20, ал. 2 от ЗДвП:

Нормата на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП задължава водачите на пътни превозни средства (ППС) при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на виД.ст, за да бъдат в състояние да спрат пред всяко предвиД. препятствие, както и намалят скоростта и в случай на необхоД.ст да спрат, когато възникне опасност за движението.

Сред задължителните реквизити на АУАН и НП е описанието на нарушението. То следва да е сторено от актосъставителя и наказващия по такъв начин, че пълно, точно и ясно се посочат всички съставомерни от обективна и субективна страна признаци на деянието, т.е. подробно да се индивидуализира осъщественото от нарушителя противоправно деяние в съответствие със съвкупността от признаци, характеризиращи нарушението като такова. Това изискване към съдържанието на АУАН и НП е свързано с гарантиране правото на защита на нарушителя - да даде възможност на

последния да узнае всички съставомерни признаци на деянието, за което му е наложено административно наказание, като същевременно по този начин се определя и предмета на доказване по делото.

В конкретния случай в АУАН и респ. в НП деянието е описано аналогично, а именно: че на посочените дата и място жалбоподателят като водач на лек автомобил марка „Ауди”, модел „Ку 7” с държавен регистрационен номер Х 63 66 КР – негова собственост, поради движение с несъобразена скорост, губи контрол над МПС и блъска в ляво по посоката на движението си бетонен електрически стълб, след което продължава движението си и се удря в следващия на същата улица стълб.

Това описание на нарушението настоящият Съдебен състав намира за непълно и неконкретизирано. Ползването на общия законов текст „движение с несъобразена скорост” не е достатъчно описание на нарушението от обективна страна. Въпреки, че АНО не установява с каква скорост се движи автомобилът на наказвания водач, приема, че същата е несъобразена, т.е. не може да се прецени дали същата е несъобразена. Вярно е, че при самостоятелно ПТП установяването на скоростта, с която се е движил автомобилът, е по-трудно, но няма пречка да се съберат данни от водача за скоростта, с която се е движил и ако наказващият орган не е съгласен с неговите твърдения да събере доказателства, които ги оборват. Не се установява и механизмът на самото ПТП и дали водачът има възможност да реагира. Използването единствено на общата формулировка на закона, визирана в приложената разпоредба, не може да е основание да се приеме наличие на административно нарушение. Изясняването на това дали възникналият инцидент е в следствие на виновно поведение, осъществяващо състава на административно нарушение или е в следствие на случайно събитие, за което водачът няма как да носи вина, е от съществено значение за развитието на цялото административнонаказателно производство. Липсва посочване и с кой/кои точно от визираните в нормата на чл. 20, ал. 2 от ЗДВП условия на пътя и характера на движението, не е била съобразена избрана от водача скоростта – с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на вид.ст. Към момента може единствено да се предполага какви са били пътните условия при настъпването на ПТП и с кои по-конкретно такива

условия не се е съобразил водачът. Липсват данни за усложнена или нехарактерна за този участък от пътя обстановка. Също така не се установи да е имало по-натоварен от обичайния трафик по това време, за да е трябвало повишено внимание в случая. Нито един от свидетелите не конкретизира в разпита си, какви са тези условия от пътната обстановка, с които не се е съобразил при избиране на скоростта жалбоподателят, за да не може да намали или да спре при възникване на опасност. При липсата на пълно описание на всички елементи на състава от обективна страна на конкретно извършено деяние, което органът субсумира като нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, то Съдът се оказва в невъзможност да осъществи адекватен съдебен контрол за законосъобразност на санкционния акт, което сочи на нарушение на изискванията за съдържание на АУАН и НП, което е съществено такова, а същевременно наказаното лице се поставя в невъзможност да организира в пълен обем защитата си, т.е. създава неяснота относно тези релевантни за отговорността обстоятелства у самото наказано лице, поради което следва да се приеме, че така се нарушава неговото право на защита, тъй като на практика то не може да разбере какви са параметрите на повдигнатото му административнонаказателно обвинение. В този смисъл е и Решение № 740 от 11.10.2018 година, постановено по КАНД № 637/2018 година на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Цветомира Д.а, както и практиката на касационната инстанция, изразена в Решение № 37 от 08.03.2017 година по КАНД № 21/2017 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Кремена Костова - Грозева, Решение № 193 от 24.09.2015 година, постановено по КАНД № 169/2015 година по описа на Административен съд – Хасково, докладчик Съдията Кремена Костова – Грозева и др.

Предвид санкционния характер на производството, описанието на нарушението не може да се извлича по тълкувателен път от данните по делото. Съдът е длъжен да установи и прецени не само наличието на релевантни от обективна страна обстоятелства, но и тези от субективна, т.е. има ли виновно поведение на водача. За да е адекватна обаче съдебната проверка, тя следва да се уповава единствено и само на релевираните в АУАН и НП факти, които, ако са непълни или недостатъчни, ограничават тази проверка.

Изложеното съставлява самостоятелно основание за отмяна на обжалваното НП в частта му по пункт 1 като незаконосъобразно.

В случай че не се възприеме изложената теза на настоящата Съдебна инстанция за отмяна на обжалваното НП в частта му по пункт 1, то се излагат следните съображения:

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура относно НП в частта му по пункт 1. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове относно частта по пункт 1 биха били с необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание. Съдът би приел, че е спазена административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП в частта по пункт 1.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение по пункт 1.

При преценка относно осъществяване на състава на нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП, свързано с несъобразена скорост, е от значение единствено дали водачът се е съобразил с пътната обстановка, съобразно изброените в чл. 20, ал. 2 от ЗДвП хипотези. Цитираната норма изисква определено поведение, което следва да имат водачите на ППС с цел осигуряване безопасността на движението. В процесния случай административнонаказателната отговорност на Д. е ангажирана поради несъобразяване на избраната от него скорост. След като е възприел пътните условия, Д. е бил длъжен да съобрази скоростта на движение на автомобила си с влиянието на тези фактори и да намали скоростта до величина, която да му позволи да спре при наличие на предвид. препятствие на пътя, респ. да избегне настъпването на вредоносен резултат. Следователно, именно виновното несъобразяване на скоростта от страна на Д. с конкретните условия на пътя би довело до реализиране на състава на административното нарушение по чл. 20, ал. 2 от ЗДвП. Налице би било и ПТП съгласно дефиницията по § 6, т. 30 от ДР на ЗДвП доколкото има материални щети на двата електрически стълба. Деянието не би представлявало престъпление.

От субективна страна нарушаването на правилата за движение по пътищата би било извършено от жалбоподателя при форма на вината

непредпазливост. За Съда б и се наложил изводът, че Д. не е предвиждал настъпването на общественноопасните последици, но е бил длъжен и е могъл да предвиди настъпилия укорим резултат вследствие поведението си. Налице е небрежност като форма на вината – непредпазливост - допустима за ангажиране на административнонаказателната отговорност.

Нарушението по пункт 1 правилно би било съотнесено към съответстващата му санкционна разпоредба. Нормата на чл. 179, ал. 2, предложение първо от ЗДвП, посочена в НП предвижда, че с посочената в нея санкция – Глоба в размер на 200 лв., се наказва водач, който поради движение с несъобразена скорост, причини ПТП, ако деянието не съставлява престъпление. Административното наказание е определено под фиксирания в ЗДвП размер, но Съдът не би могъл да увеличи размера му до нормативно определения от 200 лв., поради което би потвърдил НП в тази част. Така наложеното с обжалваното НП административно наказание, Съдът би намерил за необходим о за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

По отношение нарушението по пункт 2 – чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗДвП:

С разпоредбата на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗДвП е въведено задължение за водачите на ППС, които са участници в ПТП с пострадали хора да останат на място и да изчакат пристигането на компетентните органи на МВР.

Видно от данните в АУАН и в НП, представляващи описание на фактическата обстановка, става ясно, че жалбоподателят като водач на лек автомобил марка „Ауди”, модел „Ку 7” с държавен регистрационен номер Х 63 66 КР – негова собственост, се блъска в ляво по посоката на движението си в бетонен електрически стълб, след което продължава движението си и се удря в следващия на същата улица стълб. В резултат на ПТП са причинени материални щети по двата стълба, но няма данни за пострадали лица. Т.е. в конкретния случай Съдът констатира противоречие между изложената в АУАН и в НП фактическа обстановка и дадената правна квалификация по чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗДвП, което представлява съществено процесуално нарушение, тъй като води до нарушаване правото на защита на санкционираното лице (в този смисъл са и възраженията, наведени в Жалбата

от страна на Д.). Посоченото очевидно разминаване между фактите, изложени в АУАН и в НП и дадената правна квалификация на нарушението по пункт 2 съставлява процесуално нарушение от категорията на съществени, доколкото препятства възможността нарушителят да узнае в какво точно е обвинен от фактическа и правна страна, за да организира своевременна и адекватна защита, и е достатъчно основание за отмяна на НП в частта му по пункт 2 като незаконсъобразно.

В случай че не се възприеме изложената теза на настоящата Съдебна инстанция за отмяна на обжалваното НП в частта му по пункт 2, то се излагат следните съображения:

Съдът би приел, че не са допуснати съществени процесуални нарушения по образуването и приключването на административнонаказателната процедура относно НП в частта му по пункт 2. Спазени биха били предвидената форма и процесуален ред, както констатиращият и санкционният актове относно частта по пункт 2 биха били с необходимите реквизити и минимално изискуемо съдържание. Съдът би приел, че е спазена административната процедура по съставяне на Акта и издаване на обжалваното НП в частта по пункт 2.

Правилна би била и дадената от АНО материалноправна квалификация на извършеното нарушение по пункт 2.

В случая от събраните по делото доказателства би било установено, че на посочените в Акта и в НП дата и място е настъпило ПТП. Би се установило също, че водачът Д. е реализирал ПТП и е напуснал мястото на произшествието като е отишъл при полицейските органи по-късно, а именно: на другия ден. Последното би наложило извода, че напускайки мястото на ПТП преди пристигането на органите на реда не е изпълнил свое задължение. Фактът, че лекият автомобил е останал на мястото на ПТП, не би променил горните изводи на Съда.

Налице би бил и субективният елемент от състава на второто нарушение – извършено виновно, при пряк умисъл, съзнавайки че не изпълнява задължението си на водач на ППС, който е участник в ПТП и естеството на задължението, както и обективния факт на напускане на местопроизшествието. Т.е. жалбоподателят е разбирал свойството и значението на извършваното и е могъл да ръководи постъпките си.

Интелектуалният и волевият елементи на умисъла, пряко биха се извели от обективните му действия. Същият е следвало да знае, както и е знаел че като водач на ППС, който е участник в ПТП, не трябва да напуска мястото на ПТП преди пристигането на органите на реда, предвид факта, че това е ноторно известно.

Административните наказания за второто нарушение в конкретния случай биха били правилно и законосъобразно определени по вида си и по размерите си, индивидуализирани в минималните такива, предвидени в закона, което б е наложило извод за невъзможност за намалянето им. Така определените размери на наказанията за второто нарушение, Съдът би намерил за правилни и необходими за постигане на предвидените в чл. 12 от ЗАНН цели на административното наказание.

При втория вариант на разсъждение по отношение за двете нарушения и досежно приложението на чл. 28 от ЗАНН, Съдът сочи следното: - преценката за липса на основания и предпоставки за квалифициране на конкретните случаи като маловажни по смисъла на чл. 28, вр. § 1, ал. 1, т. 4 от ДР на ЗАНН, е изразена мълчаливо от АНО с факта на издаването на НП, респ. налагането на санкции на извършителя на нарушенията. Отсъствието на изложени мотиви в тази насока, от негова страна, не б и съставлявало процесуално нарушение. Извод, следващ по аргумент от чл. 57 от ЗАНН – процесуалната норма, лимитираща задължителните реквизити на НП. От друга страна, съобразявайки признаците на осъществените фактически състави на административните нарушения, процесните деяния не б и х а разкрили обществена опасност, по-ниска от обичайната за този род нарушения, нито пък изобщо липса на такава, поради което не биха съставлявали маловажни случаи, според Съда. Отделно от това съгласно чл. 189з от ЗДвП за нарушения по този закон не се прилага чл. 28 от ЗАНН.

За да достигне до този извод, Съдът би кредитирал показанията на разпитаните в съдебно заседание, проведено на 03.10.2022 година свидетели – Б. П. Б. и Д. Г. Г.. Писмените доказателствени източници по тяхното съдържание не се оспориха от страните и Съдът би ги кредитирал за достоверни, като би ценил същите при формиране на фактическите и правните си изводи. С тази правна преценка, за обективно верни биха се възприели и свидетелските показания на Б. П. Б. и Д. Г. Г.. С правна преценка

за достоверност, Съдът би кредитирал и писмените доказателства, приложени в Административнонаказателната преписка, приобщени по реда на чл. 283 от НПК, вр.чл. 84 от ЗАНН, които не се оспориха от която и да е от страните в процеса (както вече бе посочено). Същите биха се ценили по съдържанието си спрямо възпроизведените в тях факти, респ. автентични по признак – авторство.

Водим от изложеното и на основание чл. 63, ал. 1 и ал. 2, т. 1, вр.ал. 3, т. 2 от ЗАНН, Съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ НП № 22-0351-000245 от 11.07.2022 година на Началник Група в РУ – Свиленград към ОДМВР – Хасково, с което на М. Д. Д. с ЕГН ***** от град ***** за нарушение на чл. 20, ал. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 100 лв. (пункт 1) и за нарушение на чл. 123, ал. 1, т. 2, б. „б” от ЗДвП са наложени административни наказания „Глоба” в размер на 50 лв. и „Лишаване от право да управлява МПС” за срок от 1 месец (пункт 2).

Решението подлежи на касационно обжалване пред Административен съд – Хасково в 14-дневен срок от получаване на Съобщението за изготвянето му с Касационна жалба на основанията, предвидени в НПК и по реда на Глава XII от АПК.

Съдия при Районен съд – Свиленград: _____